

Şükrü Enhoş

- şiirler -

Yayın Tarihi:

18.7.2011

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Adımı Bir Yere Yazın

Benim adım hüzün
Rengim lacı,
Mevsimim hazan
Gülmeyin
Her şeyi
Görür gözlerim
Duyar kulağım
Bilir, sezerim

Görürüm ve bilirim
Nasıldır
Simitçi oğlanların
Sermayeden yemesi
Boyacı çırağının
Cila niyetine tükürmesi
Çaycının oğlunun
Bardakları kırması
Çaycının, oğlunun
Kafasını kırması

Duyarım ve bilirim
Nedendir
Balıkçının palavrası
Küçük marangozun
Hızır tozu yutması
Tamircinin kızının
Çırac Ali'yi öpmesi
Kazandıreci Veli'nin
Dalaveresi, kataküllisi
Kendinden menkul
Karısını dövmesi

Tanırım ve bilirim
Kaç zamandır
Overlokçu Naciye'yi
Ve akşamüstleri iş çıkışı
İzmarit Osman'ın onu
Kapılarda beklediğini
Avukat Rıza'nın
Sekreteri Necla'nın
Rami kışlasından
Teskereci Bıçkın Taci'nin
Yolunu gözlediğini

Bilir, yazarım
Bilmem yazarım
Pazaryerinde yalnız
Mezarda kalabalığım
Hüzün benim adım
Aman unutulmasın
Adımı bir yere yazın

Şükrü Enhoş

Aklanmış Aşkların Muhasebecisi

Bedeli ödenmemişse almam
Kayıtlara girmem faturalarını
Değme aşkların ve aşıkların
Titizdir Defter-i Kebir hesaplarım

Yevmiye defterimde bulunmaz
Günlük yaşantılar, hırtlıklar
Mizana sığmaz sevdaları arar bulurum
Bilançolarım zarar yazmaz

En sevdiğim aşklar
Beyannameleri verilmiş
Vergileri ödenmiş olanlardır
Sırrımı kimseyle paylaşmayınız

Aklanmış aşkların muhasebecisiyim

Şükrü Enhoş

Ařka Dair

Sana şimdi ařktan, sevdadan söz etsem;
şımarır, delirirsin.
Gller istersin, şiirler.
El ele, göz göze gezmeler.
řaraplı, uzun yemekler de istersin.
Allah bilir, tenhalarda buluřup,
Beni öpmek de istersin sen.

şükrü Enhoş

AteŒe Atılmak

Ne cennet müjdesi
Ne cehennem korkusudur
Onu ateŒe atan
Bir namus ölküsüdür
Sade, vatan

Œükrü EnhoŒ

Ayrılığa Şiirler

1.

Kaç gün kaç gecedir
Karanlık ayrılık şiirleri okuyorum
Amacım yadsımak, kanıksamaktır
Alışmaktır sonsuz üzücü ayrılığına
Farkında olmadığını biliyorum
Sana dair her şeyde sezdiğim
Çok başka acısına sensizliğin
Göğüs germeyi öğrenmektir.

Korktuğum yok yalnızlıktan
Eski arkadaşımıdır.
Şimdi benim felaketim sensizliğimdir.

Hoş, çok değil üç vakit sonra bitecektir
Gönlüm haince tekrarını isteyecektir
Gözüm yaşamının kendisine hayran
Yüreğimi ele verecektir
Başka gözlerde gizlenmiş
Başka heyecanlar kovalayan.

2.

Bu yüreğimi yakan
Yüreğime yağan
Ayrılığın gözyaşlarının yağmurudur
Sensizlik bilirsin
Yalnızlıktan da zordur
Bırakıp gittiği benimle
Neyse ki
Aydınlık onurumdur

İnsan sevdimi unutmalı mı benliğini
Yorgun yıllardan biriktire geldiği kendini
Kaybolmasın diye değerli bir aşk
Sermaye mi etmeli hazinesini
Yani onurunu üzerine titrediği

3.

Her ayrılığın bir hikayesi var
Ve hep en başta başlar
Saygıyla düzeltilmezse onmaz yanlışlar
Zamanla ancak sayfaları artar

Belki henüz yazılmadılar
Ama çok yakında yazılacaklar
Kaçınılmaz acılarla, en kötüsü
Yaşanacaklar

Manavgat, 1996

Şükrü Enhoş

Bey

Tanırsanız seversiniz derler büyükler
Marifet değil, güçlüyü herkes sever
Ne tanıyın ne de sevin derim siz
Kimsesiz zayıflar himmetinizi bekler

Boşa dil dökmeyin meram anlamaz
Sömürgenin beyidir, kötülüğü görmez
Dertleri duymayan kulaklarına kurşun
Eza vermek vicdanına ağır gelmez

Adalet mi derdi tasası, fazilet midir
Merak etmeyin, o her daim öyledir
Etik desen, ona sent'etik bir hediyedir
Est'etiksiz varlığı erdeme kinayedir

Sütten çıkmıştır ak mı ak bir kaşıktır
Makyavel görse köpekler gibi kıskanır
Yalan makinesini bile kandırır
Yavuzdur ha dikkat edin, sahibini bastırır

Şükrü Enhoş

Biz Çocukken

Biz çocukken;

Daha sarı ve daha hüznüydü gözler,
İnce, toprak kokulu bir yağmur yağardı.
Kara bulutlar çökerdi denizin üstüne,
Hortumlar kıvranırdı gökyüzünde, uçuşurdu balıklar.

Yazlar daha hareketli, daha bereketliydi,
Yabaların ucunda savrulsa da harmanlar.
Sıcığın uyuşturduğu beyinler, tutuşturduğu denkler,
"Aman durmayın, yetişin ormanı yutmadan alevler!"

Daha neşeliydi baharlar, daha yeşil,
Can erikler, şuh ekşimikler yenilirdi.
Papatyalar, daha sarı ve daha beyaz
Kan kırmızıydı gelincikler, rengarenkti menekşeler
Ve mor sümbüller deşirilirdi.

Kışlar dersen, daha mı netameliydi?
İçine işlerdi kara poyrazla gelen soğuk.
Çoraklama kanallarında inatçı kırağılar,
Nar gibi sobanın üstünde pişer bir bozlak,
'Tuzsuz yenmez çocuk, tuz at çabuk!'

Bir umuttu, küçücük ellerin ısındığı cepler,
Morarmış dudaklarıyla çay içer çocuklar,
Islanmış az bulunan kaşkolleri, faydasız,
Hiç gelmeyecek kuru bereler beklerler.

Çocukken daha gerçekti her şey!

Şükrü Enhoş

Çaresiz Sevmek

Ben seni en çok
Ya çok yakınken sevdim
Ya çok uzakken
Ortada duramadım
Tutamadım kalbimi
Sakladım ve saklandım
Mesafelere tutundum
Yakın ya da uzak

Şükrü Enhoş

Çocukluk İşte!

Biraz yetişkin hoşgörüsü, biraz küçümseme, az biraz da sevdiğimiz bir küçüğü kollama veya onun adına veya bazen de kendi adımıza özür dileme anlatan bu ifade, sizi yanıltmasın. Bazen görüldüğü kadar masum olmayabiliyor; oyunlar ediyor bize.

Çocukluk,

Bazen sahte, kolay bulunan bir mazerettir bir düşüncesizliğimize veya işlediğimiz bir kabahate. Bazen bir gerçektir son kertede, bazen de iplik ince bir hayaldir.

Anadan izinsiz, yakalanmaktan korkan bir hırsız gibi, bir kaçıştır gelişigüzel otların büyüdüğü kaleden yoksun bir futbol sahasına. Dizlerine kadar ağın kapkara basara yapışkanlığıdır, bakımsız yeşilliklerden aşırıldığı. Spor ayakkabısıyla tanışmamış küçük ayakların, tombul parmaklarının en ince yerine batan bir arı iğnesidir. Gün batımında, kaçınılmazlıkla dönülen evin kapısından saklıca içeri girmeden, kaba etlerini okşayan bir lastik ayakkabı veya sarı (hasır) süpürge; acıtmayan bir dayaktır. Belki de acısı çoktan unutulmuş dayaklardır; sulama kanallarının serinliğinde yıkanmış acılardır?

Toroslarda bir köydür veya yakınlarında anlaşılmaz bir aceleyle denize seyirten coşkulu bir ırmak. Gün boyu çalışan köylülerdir, lakin yorulmamış. Daha akşama şekilsiz güğümlerle, tombul göbekli kabaklarla evlere su çekilecektir. Bazı şanslı gençlerdir, gündüz çifte koşulan atların sağrılarında taşınacaklar. İdare lambasının ölgün ışığı ve çakal seslerinin eşliğinde, çardağı geçip dışarıdaki tuvalete gidecek çocuklardır. Onlar ki, insan artığı kokularının, aşağıdaki hayvan artığı kokularına karıştığı ve yıldızlardan başka hiçbirşeyin örtmediği bu yerde, korkularıyla başbaşa işeyecekler. Dönüş biraz daha rahatlanmış ve fakat daha hızlı olacaktır. Pencere kenarına dayanmış bir transistörlü radyodan yükselen türkülerdir. Saat başlarında bir dededir, ibadet vecdi ile, huşu içinde çocukların anlamadığı ajansları dinleyen. Gömgök gözlü dedenin, kara kaş kara gözlü torunlarıdır, sobada yanan odunların çitirtisinde dedelerinin ne düşündüğünü bilemeyen. Kanaviçeli örtüsüne yağ damlayan bir tahta kerevettir; üstünde ata yadigarı çakaralmazı temizleyen bir dayının ara ara göz kırptığı.

Bir Pazar sabahıdır. Kahvaltı biterken başlayan bir film, Jane Fonda' ya aşık olunan. Sonraki ve daha sonraki derken, her Pazar, beyaz ekranı işgal eden yerliler ve soluk benizlilerdir. Pazar öğleden sonralarının tehlikeli oyunlarıdır; kaba inşaatları süren binalarda oynanan. Uslu çocuk ellerindeki kırık dökük oyuncak tabancalardır, tüfeklerdir. Ya da elleri silah olmuş ateş eden çocuklardır, kendileri hiç ölmeyen. Mahalle arasında, inşaatlar arasında su birikintileridir; başında cılız serçelerin ve cılız su kuşlarının nöbet tuttuğu. Hayın bir sapanın attığı taş, gariban ve yapayalnız bir serçenin tepesine düşen. Sapanı tutan ellerin sahibi, küçük bir hergeledir, artık erkeklik kesbedecek.

Belki' de Ankara Cebeci' de, kafalarının üstünde simit dolu tepsiler taşıyan iki çocuktan birinin, diğerini 'hadi, birer yiyek la! ' diye ikna etmeye çalışmasıdır. Ya da sağlıkçı yokluğunda sünnetçi niyetine bulunan, sigaranın sararttığı gür bıyıkları dehşet salan, orta yaşlı adamın elinden kaçmaktır...

Çocukluk, anılardır; anılardır unutulmayan. Varın, bir parça çocuk kalın; unutmayın, unutulmayın! 'Çocukluk işte' demeyi de göze alın. Bir ara bir çocukluk yapın; mani söyleyin, tekerleme yuvarlayın, şiir yazın!

Şükrü Enhoş

Garip ve Mahzun Kahraman

Sen benim garip ve mahzun kahramanımdın
Hayata saf ve acemi, lakin ölüme ustaydın
Ruhumda çoşan avaz avaz bir marştın
Kahramanlığın hiç ucuz olmadı senin
Yanarım, uğruma en ağır bedelleri ödedin
Gelibolu' nda, Arıburnu' nda Çanakkale' nin

Ardarda patlardı lağımlar, bombalar
Zaman uzasa da, korkusuzdu mitralyözler
Yahya Çavuş oldun, Seyit onbaşıydın
Sana Onbeşli dediler, bilmeden ötekiler
Gelibolu' nda sen tarihi yeniden yazdın
Dudağında bambaşkaydı dualar, salavatlar

Sabahlara kadar peygamberi sayıkladın
Kardaşını, mahcup sevdalını andın
Bıyığı dün terlemiş mülazım-ı evveldin
Korkmak yoktu sana, hep en öndeydin
Yağmur olup yağsa da üstüne mermiler
Masum tebessümünü silemezdi Şarapneller

Sen benim gün görmemiş kahramanımdın, Git!
Gittiğin her yer senin, bastığın kara yerler senin
Yer gök sesinle inler, seni dinler. Ses ver!
Seni bekler sevdalıları memleketin, Git!
Söyle bana, Mehmet' ten başka isim mi isterdin
Hatırana, duamdan başka yoldaş mı isterdin

Göz kenarlarımda tuttuğum yaşlar aksın mı
Dalga dalga bayrağım, yanağını okşasın mı
Yine sever miydin, görsen şimdi değiştiğimi
Dost kim düşman kim, bilmekten acizliğimi
Sen benim tarihim, tutduğum dalımdın
Göğsü yurduma siper, aziz kahramanımdın

Söyle hala helal mi bana, naaşını süsleyen al kanın?

Şükrü Enhoş

Gözler Önündedir Aklın!

Senin gözlerin çakır
Bela çakar bakışların
Harelerindeki gizem mi
Alır benden yüreğimi

Ellerinde mi kalır
Bıçak arası bir telaşın
Sinemde açtığı yaralar
Kim bilir kaç parçadır

Gözlerin hep önündedir aklımın

Dost kalem sayın Nurgönül' den

Çakır

Gözlerin çakır senin
_Hayır ela
Bal gibi de çakır işte
_Değil gülüm ela
Yahu ben gözlerime mi inanayım
Gözlerine mi?
_Sen gözlerimize inan canım
_Bazen çakır,bazen ela

Senin gözlerin açık mavi
Biraz da hareli
İstersen bak aynaya
_Ela be canım
Baktın mı aynaya?
Bak ayna neler anlatacak sana

Yıllanmış şarap gibi, tadında...
Biraz hırsız,biraz yan kesici
Biraz da tam olmamış meyve gibi
Mayhoş bakışların

Kimi zaman
Gönülden,içten,candan
İnsan kendini kaybediyor
Onlara bakınca...

Kimi zaman ise,
Isırgan otu gibi
Dağlıyor,can yakıyor bakışların

Sonra bir değişik kuş olup
Kanatlanıyor...
Mavi mavi hareleniyor...

Sen gel bana inan
Senin gözlerin de
Tıpkı senin gibi
ÇAKIR balım...

Sevtap Kaya Nurgönül

Şükrü Enhoş

Güvercinleri Kediler Yiyecek

Güvercin uçuran çocuk,
Bol keseden besledi onları.
Karınları şiş, şımarık kanatları,
Bakışları kibirli, çalımli adımları.
Canını sıktı, uzaktan bakan adamın.

Güvercin uçuran çocuk,
Beklenenin aksine, neşesizdi.
Gözlerinden anlaşılmadı,
Sevdi mi sevmedi mi.
Alışkanlık mı, bir zaruret mi?
Neydi güvercinleri ona bağlayan.
Güvercinler, bilinçsiz tüketirken,
Çocuğun iki yanında yemlerini,
Çocuk onlar kadar uzağındaydı aklın.

Güvercin uçuran çocuk,
Uzaktaki adam,
Takla takla güvercinler,
Mutsuz ve heyecansızlar,
Kuru bir telaş ve koftiden hazırlık
Kaderleri, karşıtlık, ayrılık
Ne yüreklerinde, ne de dillerinde
Var bir uğurlu yakınlık.

Güvercinleri ve onları uçuran çocuğu
İzleyen adamın aklında ve ağzında,
En kabasından küfürler,
Anlamsızlık sızır bakışlarından.
Yok edecek tanımadığı iyimserlikleri,
Bilmediği eylemler, hareket etmeyecek.

Güvercinler, Güvercinleri uçuran çocuk
Ve onları uzaktan izleyen adam,
Bilmeden ölecekler nedir; neşe, mutluluk.
Nedir sevgi? Nedir İnsanlık?
İnsanlar tanıdık, tanımadık,
Çocukla adamı gömecekler,
Güvercinlerin ölüsünü kediler yiyecek.

Şükrü Enhoş

Hayırlı Sabahlar Dostum

Gözlerinde bir güneş batıyor
Ruhun alacakaranlık
Yanaklarında ıslak, kaçak parıltılar
Çıkmayacak fallar açıyor ellerinde kağıtlar

Gündüz düş avında
Avucunda akşamdan kalma yakamozlar
Gecenin bindiği sandal ağlıyor
Uçarı dalgalar bir bir susuyor

Kement mi arıyorsun, geç kalmışsın
Sahipsiz organları taşıyor ırgatlar
Sözleri tutamıyor, çekmiyor halatlar
Yükün ağır biliyorum, bu kaçınıcı firar

Aaaahh
Hayırlı sabahlar
Dostum
Hayırlı sabahlar

Şükrü Enhoş

İşte Gidiyorum

İşte gidiyorum
Yüzün koca bir tablo gökyüzünde
Nereye gitsem üstümde
Hüzün dolu şarkılar dilimde
Sevda besbelli çoğalıyor
Çağlıyor besbelli içimde
Şesin adımı çağırıyor
Dört kulak kesiliyorum
Her titreşimi kalbimden bir köşe kesiyor...

Şükrü Enhoş

Kaptan Ve Karısı

Bir tekne geçiyor
İçini çeken bir adamın göğsü gibi
Nehir bir kabarıp bir iniyor.
Kıyıda kurbağalar
Küçük dalgaların salladığı sazları dinliyor.

Şimdi iskeleye kırıyor kaptan
Tek eliyle tuttuğu dümeni
Gözlerinde sorularla bekleyen yolcular
Kaptanın sövdüğünü duymuyorlar
Sigortasızlığından kaptanın karısı
Evde, ebenin ellerinde bir oğlan doğuruyor.

Oğlancık ağlıyor, anası bitkin
Allahtan vicdanlı ellerinde ebenin
Dümensiz elinde tuttuğu telefon boşa çalışıyor
Dudaklarının ucunda bir zehir kaptanın
Ağzında pis bir tat, patronunu kalaylıyor.

Adı neydi kaptanın karısının, hatırlamıyorum
Kırışık göz kenarlarının süslediği çehresi
Herkes tanıdıktı, çekerdi herkesi
Güldümü, içtenliğini bilirdiniz
Hoplardı göbeği, hamile değilken de
Parlardı dişleri, gerçekliğini severdiniz.

Şükrü Enhoş

Kötüyüm Ben, Kötüyüm

Başlıktaki sözü bir yerden hatırlar gibisiniz. Hala nereden olduğunu bilemediyseniz, izin verin hatırlatayım; bir TV reklamından. "Kötüyüm ben, kötüyüm, kötüyüm" diyen bir mikroptan. Mikroba, sevimli bir melodi üstünden kötülüğü ile gurur duyar şekilde reklam yaptırmak, en az mikrop kadar hastalık saçan bir anlayışın "yaratıcılığı" olsa gerek. Böyle bir mikrop girdi kanıma, kötü oldum, hastalandım. İyiliksever ruhuma hicran ve de hüsrana, alıştım pek fena hallerime mikroptan bana bulaşan. Nekahatim zaman alacak, ömrüm vefa eder mi bilmem. Yeri geldi sanırım, bir beylik laf edeyim: "ömür biter, kötülük bitmez."

Efendim, bir yazımda toplumun kötülükten hoşlandığına değinmiş geçmiş ve bunun başlı başına bir yazı konusu olduğunu dile getirmiştım. Kötülüğüme rağmen "sözünün eri" halimle, affınıza mağruren, mevzuuya gireyim.

Efendim, siz lütfen nezahatiniz ve nezaketinizden, tastamam itibarınızdan bir nebze olsun feragat etmeyiniz; kötülük size yakışmaz. El üstünde tutulduğunuz makamlarda rahat olunuz, bütün kötülükleri ben yaparım. Fenalıkların benim kadar yakıştığı adamı zor bulursunuz. Kutsal kitaplarda nehyedilen, lanetlenen ne varsa, cehenneme gideceğim yolun taşları eksik olmasın, hepsini yaptım ben. Muşeret kurallarını tınmadım, ayıp nedir bilmedim, beni kınadınız had almadım. Cezalandırıldım, dışlandım. Cezam arttıkça suça, günaha eğilimim arttı efendim, islah olmadım. Dışlandıkça kinlendim; küfre meylettim. Siz kötülüklerden mahsun, sizi sıradan şimşek gibi geçirecek bineğinizi hazırlar, cennete gideceğiniz yolların taşlarını döşerken, en inanmış, güvenli, huzurlu halinizle; mükemmeliğinize ve sair mükemmel her şeye düşman oldum. İçim içime sığmadı; ruhum rahat durmadı, huzur bulmadı. Neler yaptım neler?

Siz efendim, pek iyisiniz, alasinız, alisiniz. Suçtan ve günahattan münezzehsiniz. Şer denen şeyin katresi size bulaşamaz; bütün kötülüklerden öyle uzaksınız, öyle ıraksınız ki, elbette neler yaptığımı bilemezsiniz.

Mahallede evlere geceleyin ben girdim; paraları, altınları, eşyaları ben çaldım. Akşam alacakaranlıkta Ayşe hanıma saldıran, istediğini alamayınca kalçasından bıçaklayan bendim. Köprüaltında Yusuf' u da ben öldürdüm. Askerden kaçan, kaçarken nöbetçiyi vurup hapse düşen, hapiste gardiyan ve jandarmayı rüşvetle kandırıp hapisten de kaçan bendim. Sarhoş olup mağazaların camlarını kıran, çaldığı arabaya, diğer arabalardan benzin çekip sonra da park etmiş arabalara, trafik lambalarına çarpan bendim. Bendim polise kafa tutan, sorgu hakimine kafa atan. Geçen Cuma akşamı pavyonda hesap kavgası çıkarıp konsomatris Aysel' in koruması Hasan' ı falçatayla doğrayan da bendim. Göbekkesmez Belediyesine sinek ilacı diye un satan, yağcı Mahmut efendiye sahte çek karnesi verip dolandıran, ruhsatsız silahları ve en hasından malları torbacı Nuri' ye bulan bendim. Gazetelere, Fadime' nin samanlık hallerini de ben duyurdum, Temel' le kırdığı cevizleri de. Kasap Recep' e de nallı kuzuları kesmesini ben söyledim, ben yardım ettim keserken. Oklukirpi Beldesinde de oy kullandım, Hacıyatmaz Köyünde de. Geçen sene ölen Memiş dedenin yerine de oyu ben kullandım seçimlerde. Daha sayayım mı efendim, yaptığım fenalıkları?

Bunları neden yaptığımı da bilemezsiniz, bilmeyeceksiniz. Siz öyle masum, öyle iyisiniz. Öyle temiz, lekesizsiniz. Siz lütfen öyle kalın, bütün kötülükleri ben yaparım.

Şükrü Enhoş

Küllerimi Savurmayın Akdeniz' e

Ölmüşüm
Boşuna gömülmüşüm bir çam ağacının altına
Küllerimi savuran olmamış

Telef olmuşum
Yangınım yanmadan sönmüş
Kül bile olamamışım

Müslümanmışım
Oysa ola ki yanılmışım
Akdeniz' e külleri savrulmak kim ben kim mişim

Yanmamışım
Dertsiz ve gamsızmışım
Güneş gibi bir hedefim de olmamış

Mutsuzluğum ve hüznüm kendiliğimdendir
İki arada kalmışlığım
İstikametsizliğimdendir

Salın şimdi beni bozkırlara
Savurmayın ölürsem de küllerimi
Lodosun önüne katın götürsün beni
Usumun dibinde yatan anayurduma

Şükrü Enhoş

Mahcup Kavuşmak

Acıklı bir halimiz vardı
Farkında değillerdi, kimse bilmezdi
Geniş zamanlarımız olmadı paylaşmaya
Gün olur bir öğle vakti, gün olur ikindi
Kaçak buluşmalarla eğlerdik huysuz hasreti

Dinlemeye doyamazdım sesini
Anlatmadan duramazdım bendeki seni
Dar vakitlerde yaşadık mahcup kavuşmalarımızı
Daha biri bitmeden bilirdik
Bir sonrakini beklediğimizi

Şükrü Enhoş

Ne Diyorum Mehmet?

Ne diyorum?
Söz gerekse sana
Aç içimi de bak bir daha.
Kan kırmızı gözler,
Can alıcı sözler bulacaksın.
Haçer gibi sözler mi,
Hayın kırağı gözler mi?
Bilmem bilecek misin,
Bilemeyecek misin,
Hangisi keskindir?
Ve hangisi kesecek?
Kan kırmızı yüreğini?

Ne diyorum?
Anlatamadım hiç kimseye;
Bir Cuma öğleden sonra
Kahrolduğumu o kumsalda
Güneşten çok
Mehmet' in haberinin yaktığı,
Güneşten çok
Mehmet' in alnının parladığı.
Söylenememiş sözler saklayan
Kan kırmızı ketum ağzının
Ay'la yıldızda aradığı
Şaşırtıcı sözlerin
Kenarında duran
Süt beyazı dişlerin
Başka hiçbir yerde
Böyle parlak ışımadığı.

Ne diyorum?
Deniz usul usul yıkarken
Kirli düşman ayakların
Utanmadan bastığı kumları
Mehmet' i hatırlamalı.
Birussebi' de, Sina' da
Çanakkale' de, Gelibolu' da
Girne' de, Beş Parmaklarda,
Ve Cudi' de, Gabar' da
Kanıyla suladığı her yerde
Elinden tutup dolaşmalı
Mehmet' i unutmamalı.
Unutmayan yürekler de
Onun gibi haykırmalı:
Vatan Sana Canım Fedâ!

Dert görmeyesi dost kalemlerinden;

vatana daim canımız feda!
böyle mi diyordun sen Mehmet

siperden çıkıp koşarken ölüme
Allah Allah nidan, göğü inletiyor muydu
sevgilinin içinde koşarken ölüme..
ne diyordun Mehmet
son nefesini verirken gurbet elde
koyunların kuzuladığını mı?
ananın göz yaşlarını mı
yarının saçlarını mı hayal ettin
hangisini Mehmet? !
hele kurban olayım,
kalk da bir söyle! ...

Zafer Yazıcı

Şükrü Enhoş

O' nun Hikayesi - II

Bundan 8 yıl 7 ay önceydi. Tren küçük Anadolu kasabasının garına yorgun argın girerken, camdan dışarıda aradığını göremeyen yolcu, memnuniyetsiz, iki elindeki çanta ve poşetlerle kapıya ulaşmaya çalışıyordu. Sıradan giyimi, ineceği ara istasyonu kaçırmaktan endişe eden her yolcu gibi telaşlı duruşu ile, hiçbir olağanüstülük yoktu adamda. Sağ elindeki harcıalem bond çanta ve sol elindeki şeffaf plastik poşetler de dikkat çekmekten uzaktı. Saçları hafif dağılmıştı ve tıraşı iki günlüktü. Belli belirsiz kirlenmiş beyaz yakaların arasında gevşetilmiş kravatının bağ yerinde, uzun süre sökülmeden giyilip çıkartılmaktan dolayı siyahımsı bir kir tabakası oluşmuştu. Benzer bir tabaka da üzerindeki lacivert ceketin artık ucun ucun sökülmeğe başlayan dikiş yerlerinde görülüyordu. Kısaca pek şık, başkalarına örnek olacak bir tip gibi görünmüyordu.

Pejmürdeliği, biraz da, boşandığı karısının şikayeti üzerine bu kasabaya sürülmesinin verdiği sıkıntıdan ve buna karşı bir şey yapamamış olmanın öfkesinden kaynaklanıyordu. Kızı olmayaydı, görürdü o gününü. Kızı henüz 2 yaşındaydı ve hakim annesinin yanında kalmasına karar vermişti. Temyiz mahkemesinde de uygun görülmüştü velayetinin anneye verilmesi. Başının ağrısı geçmek bilmemişti yol boyunca ve hala kaskatıydı omuzları. Bir an önce kapıya ulaşmalı ve tren durur durmaz inmeliydi. Duraklamanın sadece 2 dakika süreceği anons edilmişti. Yıllar önce otobüsle yolculuğu sırasında kar yolu kapattığından tam da bu kasabada mahsur kalmışlar ve 2 gün yolun açılmasını beklemişlerdi. O zaman tanıştığı ve kasabadaki iki tüp gaz bayiinden biri olan Halim kendisini karşılayacaktı. Telefonda, iki odalı fakat kaloriferi olmayan bir ev bulunduğunu söylemişti Halim. Kirası uygundu. Kasabanın çarşısına ve hükümet konağına yakındı. İşe gidip gelmek mesele olmayacak, sabahları yarım saat fazladan uyuyabilecekti.

Vagonun kapısına geldiğinde artık bakmayı ihmal ettiği pencereden Halim' in seslendiğini duydu. Eliyle, geliyorum diye karşılık verdi. Kapı açıldı, tam inmeye hazırlandığı sırada, vagonun en sonundaki tuvaletin kapısından bir el ona doğru uzandı ve elin sahibi son bir gayretle onu tuttu. Kendisini tutan elin sahibine döndüğünde burnunun ucuna dayanan beyazlıktan kaçamadı. Kontrol edemediği solunum refleksi ona koklatılan şeyin etkisini hızlandırdı.

Kendine gelirken, rayların şakırtısını ve vagonun raylar üzerindeki tantanalı salınımını hissetti. Birisi veya birileri onun trenden inmesini istememişti. Dahası şimdi trenin tam anlamıyla ve özellikle karartılmış bir bölmesindeydi. Karanlığın ortasında etrafında başka kimsenin bulunup bulunmadığını anlamak için kulaklarını, burun deliklerini ve gözlerini zorladı. Raylardan yükselen şakırtı ve hafif bir rüzgar, sürtünme sesinden başka bir şey duyamadı. Dizel yakıt ve yağ kokusundan başka bir koku alamadı. Karanlığın kendisinden başka bir şey göremedi. Karısının erkek kardeşlerini düşündü. Onlar olabilir miydi? Baş ağrısı şiddetlenmişti. Ceplerine davrandığında, ceplerini bulamadı. Her kimse veya kimselerse ceketini üzerinden almışlardı.

Acaba Halim olan biteni fark etmiş miydi? Yoksa ineceğini söyleyip inmemiş olmasına anlam vermeye çalışmakla mı meşguldü? Olanları fark etse bile ne yapardı ki? Kime ne diyecekti bu ıssız kasabada? Demiryolları görevlisine gitse, çok olsa duyacağı "git kardeşim, polise, jandarmaya anlat derdini" olacaktı. Polise gitse, kimi kimin için şikayet edecek bilemeyecek, bir başka azar yiyecekti. Jandarma zaten polis bölgesinde yetkisizliğinden dem vuracaktı... Keşke ağabeyini aramayı akıl etseydi. Ağabeyi de tanımişti Halim' i. İstanbul' da kendisini ziyaret ettiğinde, tesadüfen yanında olan ağabeyine Halim' i tanıtmıştı. Akşam yemeğinde Halim ve ağabeyi rakı içerken, o son günlerde azan ülseri nedeniyle uzak durmuştu. Ağabeyi ve Halim iyi anlaşmışlardı;

sohbeti onlar alevlendirmişti, o daha çok dinlemede kalmıştı. Gecenin sonunda onları evine götürdüğünde, uyandırmak istemediği karısı Seda' nın meraklı ve ardından sitemli bakışları altında, ikisini salondaki kanepelere hazırladığı yataklara yatırmıştı. Neyse sonu eşi ile arasının açılmasıyla, tatsızlıkla biten o geceyi daha fazla hatırlamak istemedi. Ne yapip etmeli, bir an önce kurtulmalıydı bu durumdan. Sıkışmıştı. Bir yandan iyice acıktığını hissediyordu. Saat taşımazdı. Acaba ne kadar olmuştu, kaç saat kendine gelememişti?

Üzerinde bulunduğu zemini yokladı; yer yer metal soğukluğuna rağmen çokça ahşap döşeme eline gelmişti. Demek ki onu vagonun çıplak zeminine bırakmışlardı. Yavaşça doğrulmaya çalıştı; sendeledi. Güçlkle ayağa kalktığında, adım atmakta zorlandı. Onu korkutanın ne olduğunu anlamaya çalıştı; karanlığın yarattığı denge duygusu kaybı mı, başına gelen veya gelecek olan şeyin ne olduğunu bilmemenin yarattığı belirsizlik mi? Eskiden hiç korkmazdı. Ne ki Bulgaristan' da çalıştığı dönemde yaşadıklarından sonra artık eskisi gibi değildi. Bunları düşünmenin bir faydası yoktu şimdi. Kendisiyle sonra bol vakitlerde hesaplaşabilirdi. Kendinden emin olmayan elleriyle titreyerek sabit bir duvar bulmaya ve dokunmaya çalıştı. Eli ahşap duvara değdiğinde duyduğu patlama sesi, kendini yere atmasına yetti. Kısa namlulu otomatik silahın ardı ardına attığı 3 eli daha saydı. Kısa namlulu olduğundan emindi. Hedef neyse ve kimse isabet almış ve iyi bildiği o tok sesle yere yıkılmıştı. Yoluna her şeyden habersiz devam eden tren kendi çıkardığı sestem memnun bir bebek gibi nazlı, bir rampayı tırmanıyordu. Bir ara sanki birisi "at" mı dedi "atla" mı dedi, anlamadı. Sıklaşan kendi soluğunun üfürüklü sesinden rahatsız oldu. Olanı biteni daha iyi anlayabilmek için, gözlerini kapayıp seslere daha çok kulak kabarttı. Ama artık rayların üstünde biteviye dönen çelik tekerleklerin ve hafif rüzgarın sesinden başka bir şey duyulmaz olmuştu. Cesareti kırılmıştı. Yorgundu. Ağzında oluşan pas tadının farkındaydı, ama boğazını temizleyip tükürmek istediğinde yapamadı. Aksine genzi daha çok yandı. Sonra uzandığı yerden kalkamayacağını bildi, gözleri yeniden ağırlaştı.

sürecek

Şükrü Enhoş

O' nun Hikayesi

"O' ndan bahsetmeyeceğim bugün" desem de, aklımı ondan alamıyorum. Başında hasır şapkası, sırtında yıllardır taşıdığı kamburu ve az önce ağlamış nemli gözlerinin baktığı sarsak adımların sahibini, aslında tanıyordum. Adını, kim olduğunu, nereden geldiğini, ne iş yaptığını ve daha pek çok şeyi bilmesem de, iki çift laf dahi etmemişsek de, onu yıllardır tanıyordum. Her gördüğümde, her sonraki seferde aynı hasır şapka biraz daha solmuş olarak başındaydı. Her gördüğümde, her sonraki seferde kamburu biraz daha belirginleşiyordu. Ve her gördüğümde az önce ağlamış nemli gözleri sarsak adımlarını sayıyordu.

Ne zaman karşılaşacak olsak önceden biliyordum az sonra o' nu göreceğimi. İkirçikli ve mütereddit her iki adımının arasındaki hafif sürtünme sesi ve ritmi artık öyle bir alarmdı bana. Sanki o da benim alarmı aldığımı bilir ve her defasında merakımın yöneldiği yüzünü görüş alanımın dışında tutmaya çalışırdı. Yaklaştıkça daha bir indirir, neredeyse dudaklarının altına kadar hasır şapkanın arkasında saklardı, buğday tenli ve köşeli yüzünü. Şakaklarında saçlarına bakarsanız henüz kır düşmemişlerdi. Az önce ağladığını, dudaklarının iki yanından aşağı inen bıyık çizgileri boyunca süzülen ıslaklıktan bilirdiniz. Seyrek ve yağlı saçların kıvrımları, şapkanın kenarında öyle küçük ve uslu bukleler yapardı ki, insanda şapkayı kapıp çıkarmak ve altında saklanan kıvrıkcık bukleleri avuç avuç tutmak isteği uyandırırdu. Ama hemen vazgeçerdiniz. Bu şehrin en hareketli yerinde ve en kalabalığında, kendi dünyasının adımlarını atan adama, aslında yanaşamazdınız. Hem oluşundaki mesafeden korkardınız, hem de yıkanmayı unutmuş vücudundan yayılan kokuya dayanamazdınız.

Kimseye selam vermediğini tahmin ettiyseniz, kimsenin de ona selam vermediğini bilmelisiniz. Bazen uzun havaya benzer bir ses de duyardınız ama, sımsıkı mühürlenmiş ağız, sesin ondan mı başkasından mı geldiğini de saklardı, sakladığı onca sözden başka. Düşünsenize ne çok sözcük vardır o ağızda hapsolmuş, ya da iyimser olalım, emanete alınmış. Kendimize baksak bileceğiz o' nun neler neler anlatmamayı tercih ettiğini. Ne çenesi düşük şeyleriz? En küçük zorlukları bile, bire on katar ahlanırsız; şefkat ya da sempati avcılığı yaparız. Derdimiz öyle çoktur. Şimdi yine o' na dönersek; bildirmediği, açık etmediği sırlarına erişebilir miyiz? Maalesef başkalarının bin bir işve ve nazla anlattığı, yanıp yakıldığı şeyleri ondan duyamazsınız.

Duymak dedim de; bu ayak sesi! Evet işte o geliyor. Bu kez onunla konuşmalıyım. O' na, size o' ndan bahsettiğimi söylemeliyim. Gizlerini açmaya, paylaşmaya mecbur etmeliyim. Tabi yapabilirsem. İşte şimdi artık daha yakın ayaklarının yerde sürüdüğü ses. Allahım, yine o aynı şapka; biraz daha yıpranmış, o aynı kambur; biraz daha yükselmiş ve yine aynı ayaklarda o aynı nemli gözler... "Şeeyyy, sizi bugün burada yeniden gördüğüme sevindim; soracaktım, eee..." diye gerisini getiremiyorum. Şimdi durdu ve başını kaldırdığında gördüm yüzünü. Kokusu dayanılmazdı. Bakışlarında tam ne veya neden olduğunu bilmediğim acı, insanın yüreğine işliyordu. Dilim kupkuru ve artık benim değil sanki. Ağzım açık farkındayım, ama seslenemiyorum, boğumlayamıyorum. Yavaşça her iki kolunu bana sarılmak ister gibi açıyor, ellerine dikkat ediyorum ve ilk kez avuçlarının içini görüyorum; benek benek kırmızı, hastalıklı ve yer yer kirli, kapkara. Sonra sanki bir kayıt cihazı çalışır gibi, benim sesimle, tonumla ve vurgularıyla "Şeeyyy, sizi bugün burada yeniden gördüğüme sevindim; soracaktım, eee..." Ve sonra çok akıcı ve net bir ifadeyle "evet beni yıllardır görüp selam vermeyen, fakat yeniden gördüğüne sevinen beyefendi, ne soracaktınız" diye bana soruyor. Uzun ve yakıcı bir şaşkınlık. Neden sonra yarım ağızla "şey, unuttum. Sonra sorarım" deyip hızla uzaklaşıyorum yanından.

Uzaklaşıyorum diyorum ama, arkamdan hiç şaşkınlık göstermeksizin baktığı gözlerini

sırtımda hissediyorum. Ve aynı tempoyla yürümeye başladığını duyuyorum. Ondan mı kaçıyorum, yoksa kendi cesaretsizliğimden mi bilmiyorum. Bir süre amaçsız ve hedefsiz yürüyorum. Yolun karşısındaki salaş kahvehanenin güneşin eskitip garip bir turuncuya döndürdüğü tabelasına bugün daha bir dikkat ediyorum; "Kıraathane Şaşkın." "Şaşkın Kıraathanesi" değil, "Kıraathane Şaşkın." İngilizceden alınmış bu söz dizilimi, özentili bir züppenin daha işsizlikten kahvehane açtığını anlatıyor... Bir an merak ediyorum, hala arkamdan bakıp izliyor mu ne yaptığımı. Başımı çevirdiğimde uzakta artık kaybolmaya ramak kalmış silüetini seçiyorum. O' na soramadığım soru kafamı kurcalıyor. Şimdilik O' nu ve soruyu unutmaya, başka şeyler düşünmeye çalışıyorum. O' nun ve cevabının canımı yakmasından korkuyorum. Bu arada Kıraathane Şaşkın' dan çıkan bir grup genç ellerinde pankartlar tutuyor ve ne olduğu anlaşılamayan bayraklar sallıyorlar ve sloganlar atıyorlar: "Suuusma, Sustukça, sıra sana gelecek! " Herkesin çıktığından emin olduktan sonra hep birlikte az önce geldiğim tarafa yöneliyorlar. Tahminen 30 kişi kadarlar ve onlar ilerledikçe sağdan soldan katılanlar oluyor. Oradan uzaklaşma isteğim sönüyor ve merak etmeye başlıyorum. O da göstericilere katılacak mı acaba? Kararsızlığımı kararlılıkla son vererek dönüp yürüyüşe geçen gruba katılıyorum.

devam edecek

Şükrü Enhoş

Olmamış Bir Aşk Şiiri

'Benim aşklarımdan şiir çıkmaz' dedi, Piaf.
Kalın dudaklarının mühürlediği ağız,
Şimdi emanet dudaklar öpüyordu, zarif.
Şarlo bakışlı herif,
Elleri kirli, yüreği karlı,
Gözlerinde bozuk işaretler,
Yanlış yanmış fişekler ve sönmemiş alevler,
Çok mu naif herif, çok mu saf?
'Anlamaz şiirimi'dedi, Piaf.

Şükrü Enhoş

Olmayası Sevda

Sevdiđi bir kız var, kısa zamanda
Ellerini tutup gözlerine dalmayı düşlediği
Parça parça olur açılır yüreği
Yorgun düşer düşleri
Uykusuzluk moru gözlerinde
Feryat figan eder ah çeker şimdi
Kum saati bekler gibi
Usluca bir saflıkla merak eder
Sevdiđinin sevdiđini.

Şükrü Enhoş

Pembe Hanım

Galata Köprüsü' nde
Pembe Hanım
Fala bakıyordu
Her defasında
O var
Başkası yok çıkıyordu
Hayat dediğin mendebur
Fallarda ve fallarla
Var ya da yok oluyordu
Köprü üstünde Pembe
Bakıp bakıp fallara
Ona, varlığa
Başkalarına, yokluğa
Ve hayata dair
Bir geçmiş var ediyordu
Bir şimdi
Ve bir gelecek

Şükrü Enhoş

Randevum Olmayacak

Nerede bir randevu duysam
Orada olmak isterim
Serseri bakışlara ortak
Tutkuya paydaş

Benim üzerimden sözleşsin
Bütün aşıklar
Bütün aşklara tanık
Aşına olmak isterim

Umutsuzum çünkü
Bir daha randevum olmayacak
Düdü, farkına vardım
Bana düşman saatler artık

Yok yoluna yanacağım bir yoldaş

Şükrü Enhoş

Sana Ne Yakın?

Gündoğumu mu yakın sana
Günbatımı mı

Soran gözlerle bakma bana
Hatta
Hiç bakma sen
Yoksa
Soruları yakacak
Bir bir, cevapları
Susmalar tutuşturacak
Bakışlarını

Ellerinden tuttuğun çocuklar
Koluna girdiğin yakışıklı
Dertleştğin hanımlar
Düşmanım olacaklar

Çok fenasın
Hal hatır soruşun
Bile bir kurşun
Kalbime kalbime atıyorsun

Şükrü Enhoş

Sayende Şairim

Sayende şairim
Derin kederler içindeyim
Nasıl oldu da
Kırıştı ellerimle
Yüreğimi
Ellerine verdim

Şükrü Enhoş

Sazlar alınır Gönlümde

Büyük bir yalan söyler inanırım kendim de
Çapraz sorguda susan sanık olurum sonra
Lgattedir bir elim, gözlerimi hiç sorma
Bir hüzünlü ney çalar, titretir gönlümü de

Bir mısra dolarım dilime, uzun mu uzun
Şarı ışıkta parlar elimde bir anahtar
Öteki elim unutulmuş bir tespih tutar
Hazin bir keman çalar, gzlerimdedir yüzün

Kendime tutamayacađım sözler veririm
Aydınlık bir yarım, öte yanım hep karanlık
Bir kanundan damlar figanlar, yırtılır yürek
Deli mavidir okyanus, çaresiz eririm

Kulaklarımdaki tahtını billur sesinin
Rüzgarın uğultuları hercümerc ederken
Bülbülün figanı zlfiyare dokunurken
İnce bir saz çalar, gönlümde esintilerin...

Şükrü Enhoş

Sen Öyle Bil

Kırmızı pazen elbiseli
Kavruk saçları bukleli
Zeytin gözleri perişan
Sarışın kadın

Bilesin ki şimdi
Köpekler gibi pişman
O kopuk arkadaşın
Görme hiç, acırsın

Belalı ela gözlerinin
Velfecri okumasına
Bakma sen, kanma
O gamsız duruşuna

Şile bezi gömleğin yakası
Şimdi üç düğme açıktır
Üstündeki pilili pantolon
Emanettir, atmıştır ütüsü

Yumurta topuğuna basılmış
Ayakkabı seni kandırmasın
Serkeş berduşluğu acemidir
Çakmadır yampiri yürüyüşü

Önde giden omzu sahtedir
Yabancıdır tesbihe, tutan eli
Onu külhan sanma, değildir
Atamadığı naralardan belli

Gel sen yine onu öyle bil
Lakin o senin harcın değil
Gözlerinde sakladığı korku
Kimseye malum değil

Şükrü Enhoş

Sır

Bir tanrı bilirdi
Bir sen, bir de ben
O ak yemiş ağacı gölgesi suratlı amcalar
O hayıt dalı gölgesi belli hanımlar
Başlarına Haziran karı yağmış yaşlılar
Bilmezdi hiç

Bir tanrı, bir sen ve de ben
Bilirdik de susardık
İstemedik dillere düşsün
Dillerde dolışsın sırrımız
Sözüm ona
Dün her nasılsa
Çözüldü ak pulları yalayasıca dilim
Görmemiş yapmışsa nasıl
Döktüm açığa yüreğimi
Sahipliğinden oldum sözün

Şevinirim lakin sana rastladığıma
İnandım ananın ak sütünün helallığına
Kandım pırıltısına gözlerinin
Gözlerinin ardından bana bakan
Alevli ışıltısına kalbinin
Aşık oldum, anla sana!

Şükrü Enhoş

Söz, Unutacağım

Artık
O saf neşesiyle sevgimin
Dudaklarım adını seslenmeyecek
Parıldayan izi gözlerinin
Gözlerimde ışımayacak
Gülüşünle aydınlanmayacak günlerim
Anılar mutlulukla karşılanmayacak
Korlu bir özlem dağılayacak yüreğimi
Boğazım düğüm düğüm
Sessizce sensizliğimi haykırarak

Sade bir sensizliği yaşayacağım
Hiçbir şey
Senden önce kaldığı yerden başlamayacak
Bazı biraz daha azalmış
Belki biraz da çoğalmış olacağım
Sözün özlü kısası, birkaç tatlı ay kendimi
Seninle kandırdığımın farkına varacağım
Seni suçlayamam, keşke yapabilseydim
Sensizliğe nasılsa alışacağım

Okumaya doyamadığın mutlu bir şiir
Yazamadım sana, kusura bakma
Çoğu zaman yazdıklarım acıtır
Suçlayamam seni hayır
Hak ettiği değeri dürüstlüğüğünün
Bilmeyeceksen de artık, dillendirmeliyim

Gidişin ne kadar ani ve çabuk oldu
Acemi, telaşlı yarım öpücüğün
Kurumuş dudagımda asılı kaldı
Burnumda kokun, aklımda sesin
Allah kahretsin hala peşimdesin

Şimdi seni unutmaliyim
Şevdamı hapislere atmaliyim
Ayaklarım yere basmalı
Gerçekleri tutmaliyim
Geleceği, geçmişi olduğu gibi,
Senin olmadığı geleceğimi
Sade kendimde bulmaliyim
Rahat bıraksam da bazen kendimi
Sevilmenin hayın hazzını unutmaliyim

Söz veriyorum kendime
Yarın unutacağım.

Şükrü Enhoş

Uzak

Yakın bulma beni kendine
N' olur
Ben kendime bile uzađım
Yakın bulursam seni
Bil ki, tehlikedeyim
Zira o zaman
Kendi kendime tuzađım.

Şükrü Enhoş

Ya da

Bir şey var,
Söylesem, bitecek herşey.
Ya da herşey yeniden başlayacak.

Susmak, ya da
Ustura gibi konuşmak ve kanatmak.
Kolay olmayacak.

İhanet şimdi her yerde.
Bıraksam, utanmadan konuştuğu avucumdan
Uçacak dönmemesine.

Dışarıdayım. Dışındayım.
Ta öteden seçilir halim,
Artık içime sığmamaktayım.

Bi koşu gidilirse, keşke,
Ve bilsem, çökmesem,
Kimse diz çökmese, eyvallah etmese.

Sessizliğin çığılı
Çın çın ötse
ötelerde, beride, her yerde.

Kıpkızıl tana dönse gökler,
İğne iğne gözler,
Gözlerde ipsiz iğneler.

Az sonrayı mı bekler?
Bak sabah ezanında uçuyor,
Gövel ördekler.

Bıraktığı iz sesidir nefes nefes,
Götürdüğü giz nefsidir kafes kafes.

Şimdi sen söyle;
Uçmak mı daha rezildir,
Ya da kalmak mı?
Varmak mı, yoksa ulaşamamak mı?

Kim bilir, yaşanır mı bir ömür mertçe?
Yoksa,
Ya da el açılıp namerde,
Vaz mı geçilir tembelce?

Mertlik yürek ister, çalışmak ister.
Hakkıdır.
Vermedin mi küser.
Ve bir kere küstürdün mü, adın çıkar namerde.

Şükrü Enhoş

Yalancı

Yalancıydı;
Yalan,
Vicdanına yuva yapmıştı.
En yakıcı yalanları,
Hep kendine saklamıştı.
Emr-i hak vaki olduğunda,
Yalanlarını tabutu almamıştı da,
Cenaze arabasının ardına asılmıştı.

Şükrü Enhoş

Yalnızlığı Paylaşmak ve Kalabalığı Kiskanmak

... yine bildik bilmedik ceviz ağaçları
ve yapraklarının sararttığı
tanıdık tanımadık eller
kömür karası kahvenin hası
yeşil mavi ela gözler
tembel bademlerin ham acısı
mayhoş kokulu ayvalar
neşeleri tatlı elmalar
birilerinin ve birbirlerinin yalnızlığını
kendi yalnızlıklarıyla paylaşıyorlar
taşlı, tozlu ve artık ıssız yollar
şosenin gürültülü kalabalığını kiskanıyorlar...

Şükrü Enhoş

Yaşam

Yorgun şarkılar düştü bana müzik kutusundan,
Artık kimsenin çalmadığı.

İssiz yollar düştü önüme,
Alıp götürdüler beni bir meçhule.

Çalışkan çocuklar gördüm, gayretli,
Ellerinden geldiğince, iyi niyetli.

Kadınlar, analar; bıkkın ve hüzünlü,
Söyle, onlardan cefakarını gördün mü?

Gençler, delikanlıydılar; uyanık ve zinde,
Buruk bir tat vardı lakin, dudak izlerinde.

Az yürünmüş bir yol daha görününce,
'Bu benim yolum olmalı' dedim kendimce.

Bulut mu, fırtına mı daha çok değiştirir,
Yapayalnız denizin görüntüsünü kim bilir?

Sensiz ve sessiz ağlayan bebek,
Ne zaman yürüyecek, ne zaman gülecek?

İhtiyar sorular, yaşlı adamlara,
Gönlü yaşlı kadınlara soruluyorlar.

Yaşlılar, yaşlılar; artık fersiz gözleri,
Umutla, ümit verecek şeyler arıyorlar.

Satırlarca mutluluk ve huzur,
Bekleyenleri çok ve hazır.

Sanki şiir yazar şair, sanki yaşar.
Hayat bu, dostu var düşmanı var.

Kutlu bir su gibi, aziz,
Mutlu dut taneleri gibi, leziz.

Bulanıp durulan, boşalıp kurulan,
Bazen ucundan tutulup bazen altında kalınan.

Yaşam bu. Bu, yaşam.

Şükrü Enhoş

Yazgısızlığı Sevginin

Kısır verimliliği bu yaşanan
kabul edilmemişliğin
razı kalınmamışlığın
istenmemişliğin
iraklanışın
korkunun
çekinmenin
şüphenin
güvensizliğin.
Ve şimdi
kopmak isteğiyle kalemim
titreyen elimden
yazgısızlığına yanıyor sevginin

10.03.1992, Ankara

Şükrü Enhoş

Yoksa Ben Gideceğim

Yaman bir rüzgar eser
Yüreğim üşür, o kopar gelir
Patlak dudaklarla o bildik kırmızı
Çipil gözleri Yedi Kandilli Süreyya

Başında her daim bir duman durur
Dinmez yas gönlünde küme küme hüzünden
Boğazında düğümlüdür bir düğme
Dişlerinin arasında durur bir küfür ezelden

Rüzgara seslenirim; al onu buradan götür
Sal ovalara, sar dağlara, sür yollara
Kalırsa dayanamam, kaza çıkar elimden
Dediğimi yap yoksa ben gideceğim, ben.

Şükrü Enhoş

Yol ayırdı, Menzil Aynı

Devrimciler,
Sırtlarında parkaları
Devrim Andsız eksikti cakaları
Emperyal kapitalizmden kurtarmaktı amaçları
Yoksulluğu onurlu, gururlu halkı
Eşitlikti, hakça paylaşımdaydı
Materyalist diyalektiğin yoldaşları

Ülkücüler,
Ellerinde üç hilalli bayrak
Gönüllerinde, dillerinde dokuz ışık
Her biri ayrı bir Nihal Atsız' dılar
Arif Nihat Asya' ydılar
Kessen ülküsüz olmazlardı
Komünizm illetinden vatani
Yalnız onlar kurtaracaktı

Akıncılar,
Dillerinde Kur'an, yüreklerinde iman
Şikayet etmezlerdi zulümden baskıdan
Uslu bir mücahedeye çağrıydı ezan
Erbakan' ın, Kutan ın iş'arı
Hakkın batılla kavgası
Milli Görüş' tü davanın adı
Aranan Nizamdaydı, Selametti, Refahtı

Devrimin de, Davanın da ahlakı
Bağlardı Yoldaşları, Ülküdasları
Yollar ayrı ayrı olsa da
Menzil aynı
Bekler dururdu orada
Araya girmemişti daha
Menfaatperestlik, güce tapınma
Ve baştan çıkarıcı
Sayması
Rengarenk Avroların
Yeşil Dolarların

Şükrü Enhoş

Yurdumun Dağları

Yurdumun dağları,
Daha dik dururdu eskiden.
Şimdi başları eğik, belleri bükük.
Müteahhit semirten
Kapkara duble yolların yardığı,
Karanlık tünellerin,
Bağrına hançer gibi saplandığı
Kucaklarından akan
Sular kurumuş.
Tepelerine tırmanan
Patikalar yıpranmış.

Bahar da gelmez olmuş
Memleketimin dağlarına,
Bahar çiçeklerinin
Renklerinin cümbüşü,
Yok artık.
Üşümüşler mi, nedir?
Şimdi kuytuları buz kesiğı.
Varılmaz artık yılışık yakan
Güneşinin kıyısına.
Bulutların bile suyu çekilmiş,
Lodoslar bezmiş,
Poyrazlar cami diplerinde eskimiş.

Sinop yolunda dişbudaklar,
Safranbolu' da konaklar,
Yorgun ve mahzun yakarır.
Keyfleri kaçmış balıkçılar,
Bir bir ava çıkıyor.
Tuz Gölü' nde tuz,
Salda' da soda
Ve daha neler neler
Satıldı, satılıyor.

Yurdumun dağlarına
Vuran karamsar şiirler,
Çok geç olmadan
Değişsinler.
Tana duran ışıklar
Bırakın ışısın üstünde yurdumun
Aydınlansın ısınsın dağlar.

Şükrü Enhoş

Zaman

'Burada başladı herşey' dedi
'Ve başladığı gibi burada bitti'

Zaman dediğin ne ki
Raylardaki kömürlü tren misali
Deldiği boşlukta islerin silintisi
Silinmiş izlerin yaşamla var-yok ilgisi
Silinmemiş izlerin yaşamla var-yok ilişkisi

Hiçbir şey akışını durduramaz
Kaçınılmazlığı nedensellikle bağlanan her anın
Var oldukça yaşanılması
Ne bir iyilik insana
Ne bir kötülük

Yaşanan anın ele mi ya da hazzıdır
Bildiğimiz bileceğimiz
Ne demeye yarını dert etmeliyiz
Bizi nerede ve nasıl yakalayacağını bilmediğimiz

Güvenlik mi dedin
Sahi en çok ne zaman güvenlikteyiz
Ve emin miyiz
Bir gün eleğinden zamanın
Düşmeyecek miyiz

Şükrü Enhoş